

Octavian SAIU

Măști – trupuri fără suflet

A treia colaborare cu Vlad Mugur pentru Teatrul Național din Craiova, în nici doi ani – nu e puțin! Și astfel, încă o dată, acolo, evenimentele devin tradiție.

Îndrăgostit de Goldoni, regizorul îi privește opera din unghiul zilelor noastre și descoperă în ea stridențele și răul care ne domină. Tipologiile din *Carnavalul bârfelor* – femei monstruoase, diabolice, și bărbați arieriați – se constituie în repere, variate, ale dezumanizării. O faună caricaturală, uscată, într-un climat în care apa, izvor al viului, nu se mai găsește decât în acvariul din dreapta scenei – simbol ironic al Veneției iluziilor, din care acum nu au mai rămas decât amintiri...

În acest spațiu osificat își construiește Vlad Mugur atmosfera spectacolului, printre zeci de sticle goale, seci – ca și ființele care-și fac loc printre ele, forme fără fond, trupuri fără suflete.

Între sentimentul fragil care îi leagă pe *Beppo* și *Checchina* și lanțul bârfelor, adevărul și minciuna se pierd. La fel și vinovăția sau responsabilitatea, care aparțin în aceeași măsură tuturor și nici unuia.

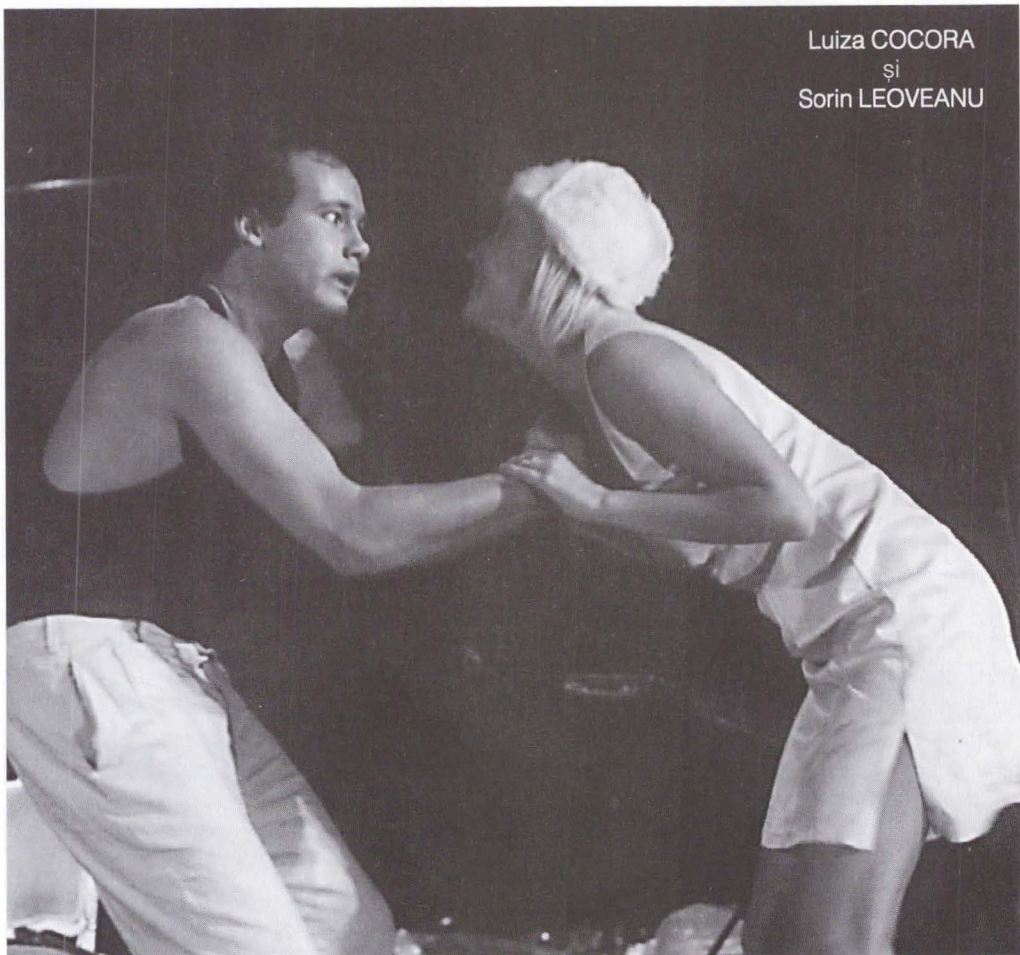
Masca devine simbolul acestui paradox absurd, al refuzului de asumare a propriei condiții. Toți eroii sunt măști vii, schimonosite, ale carnavalului fatidic care e viața. În lumea din montarea craioveană, ca și în cea

de toate zilele, răul contaminează. Cei doi nu cunosc puritatea dragostei, ci numai atracții, patimi oarbe. Principiu vital, spiritualmente superior, iubirea nu mai poate anima decât elanuri sterile. "Amorezii", consacrați de exegezele literare și scenice ca victime inocente spulberate de țesătura veninoasă a intrigilor, sunt aici figuri șterse, fără substanță și fără intensitatea adevărată a pasiunii. Speranța nu mai există și, așadar, nici tragicul.

În textul lui Goldoni, Vlad Mugur vede expresia fatalității care a dus la dezintegrarea omenirii de azi: *ipocrizie, vanitate, intoleranță*... Cultul grotescului, între comedie amară și dramă, traduce toate acestea prin forța imaginilor trasate în decorul sumbru din panouri metalice. Viziunea sa restituie relațiile piesei în dimensiunea lor cea mai tulburătoare. De aici și absența comicului goldonian "tradițional". Și, totuși, mai ales în partea a doua, când capătă ritm și momente de umor savuros, spectacolul se înscrie în registrul comediei negre, amintind de rafinamentul din *Mincinosul* și *Crima din strada Lourcine*. Travestiul lui Ilie Gheorghe, creația Iuliei Lazăr, aparițiile lui Valer Dellakeza, încurcăturile provocate de venirea lui *Salamina* (Vasile Cosma) inspiră un haz autentic.

Finalul, însoțit de acordurile muzicii lui Iosif Herțea, apare ca o

Luiza COCORA
și
Sorin LEOVEANU

sentință filosofică: personajele sunt măturate din scenă o dată cu reziduurile de plastic. Sfârșitul e trecere în moarte – a lor și a lumii care își permitea, fie și plângând, să râdă.

Ca întotdeauna, actorii craioveni – cărora li se adaugă cele trei debutante descoperite cu har de maestrul Mugur: Luiza Cocora, Romanița Ionescu și Iulia Lazăr – s-au adevcat stilului poetic al lecturii propuse de regizor. Un stil care compune și recompune un univers – același? – din titluri diferite. Rămâne întrebarea dacă nu cumva acest mod de a structura

discursul teatral, reluând metafore, semne, măști, nu e atins de ceea ce înseamnă manieră – în sensul cel mai profund, mai nobil.

Teatrul Național Craiova – Carnavalul bârfelor după Bârfele femeilor de Carlo Goldoni. Traducerea: Rodica Locusteanu. Versiunea scenică și regia artistică: Vlad Mugur. Scenografia: Ilona Jaro-Varga. Muzica: Iosif Herțea. Coregrafia: Florin Fieroiu. Distribuția: Adrian Andone, Valentin Mihali, Luiza Cocora, Sorin Robert Leoveanu, Romanița Ionescu, Camelia Maxim, Valer Dellakeza, Ilie Gheorghe, Iulia Lazăr, Mirela Cioabă, Vasile Cosma, Theodor Marinescu, Nicolae Poghiric, Angel Rababoc, Tudorel Popescu.